

Ved fremsættelsen gav *Ragnhild Andersen* (DK) som ordfører for forslagsstillerne en begrundelse for forslaget, hvoraf anføres:

„Bestemmelserne om dagpengenes maksimum er fastsat i folkeforsikringslovens § 18, stk. 1, 3), og det hedder her, at den daglige pengehjælp skal være mindst 40 øre og højst 6 kr. daglig.

Maksimum for dagpengehjælp har nu i årevis været det samme beløb, nemlig 6 kr. Denne bestemmelse har i årevis været ikke alene mangelfuld, men man kan uden overdrivelse sige, at med den nuværende prisudvikling er det en ganske urimelig og uholdbar ordning. 42 kr. om ugen i dagpenge fra sygekassen kan ikke hjælpe noget menneske igennem de vanskeligheder, der opstår under sygdom. Med sådanne sygedagpenge må mange almindelige mennesker leve i frygt for at blive syge, og en hel del arbejdende kvinder og mænd er nødt til at gå på arbejde, selv om de er syge og burde blive hjemme og søge læge- og hospitalshjælp.“

Der måtte efter kommunisternes opfattelse gennemføres en midlertidig forbedring af denne utidssvarende ordning. Man mente dog ikke dermed, „at det udelukkende skal være statskassen, der skal holde for med udgifterne til en forbedret dagpengeordning ved sygekasserne. Ved fastlæggelsen af en varig ordning må arbejdsgiverne naturligvis være med til at sikre deres arbejdere under sygdom. Som bekendt foregår der for tiden forhandlinger mellem arbejdernes og arbejdsgivernes hovedorganisationer om indførelsen af en *sygelønsordning*; men det er mit partis opfattelse, at en sådan sygelønsordning må lovfæstes, ligesom vi har lovfæstet invalideforsikringen, ulykkesforsikringen og ferieordningen. Hvad vi ønsker med vort forslag, er ikke at bryde ind i de igangværende forhandlinger mellem hovedorganisationerne, men at gennemføre en midlertidig forhøjelse af dagpengene, så de kaotiske tilstande, der for tiden hersker inden for arbejdernes sygeordninger, kan bringes til ophør.“

Socialministeren var stærkt interesseret i sagen, men fandt ikke øjeblikket inde til dens løsning.

„Som det vil være det høje ting bekendt, blev det ved arbejdernes og arbejdsgivernes lønforhandlinger i foråret bestemt, at der skulle nedsættes et udvalg med den opgave at arbejde med spørgsmålet om gennemførelse af den sygelønsordning, der er omhandlet i mæglingsforslaget, og at udvalget skulle afgive sin betænkning senest den 15. november 1956, således at arbejdsmarkedets hovedorganisationer derefter inden den 31. december 1956 kan have afsluttet deres forhandlinger om ordningen. Denne skal da træde i virksomhed fra 15. januar 1957, altså meget kort tid efter. Med andre ord, man vil om kort tid stå i en helt ny situation, en situation, der vil have afgørende indflydelse på, hvordan sygeforsikringsdagpengeordningen bør indrettes. Det forekommer mig indlysende, at *spørgsmålet om ydelse af dagpenge under sygdom må behandles i en større sammenhæng*. Jeg er da også bekendt med, at sygeforsikrings-